

ОБЪАСНЕНИЯ В ОМРАЗА

Ви Кийланг
Пенелопи Уорд

Превод от английски език
Николина Тенекеджиева

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Hate Notes*

Copyright © 2018 by Vi Keeland and Penelope Ward

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

Редактор Иванка Ангелова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2305-9

На Кимбърли,
задето откри правилния дом
за Рийд и Шарлът.

Първа глава

Шарлът

Само допреди година кракът ми не би стъпил на подобно място. Не ме разбирайте погрешно – не съм някоя снобка. Навремето двете с мама прекарвахме часове в магазините за дрехи втора употреба. Тогава този род магазини се наричаха „Гудуил“* и се намираха предимно в работническите квартали. Днес на употребяваното се лепва етикет „винтидж“ и се продава за цяло състояние в Ъпър Ийст Сайд.

Носех дрехи с „леки следи от употреба“ преди облагородяването на Бруклин. Нямах проблем с дрехите от секънд хенд.

Проблемът ми с булчинските рокли втора ръка идваше от факта, че те имаха някаква предистория.

Как са се озовали тук?

Свалих от закачалката дизайнерска рокля на Вера Уанг с мрежест корсаж и волани от тюл. *Очаквания за вълшебна приказка, а вместо това развод след шест месеца*, отсъдих наум. Деликатна дантелена рокля в стил „Русалка“ на Моник Люлие – *младоженецът загива в*

* Goodwill – добра воля. – Бел. прев.

ужасяваща катастрофа. Съкрушената бъдеща булка я дарява на църквата, която я включва в годишната си разпродажба. Прозорлива купувачка се сдобива с нея на безценица и утроява инвестицията си, като я препродава.

Всяка употребявана рокля си имаше история. Моят принадлежеше към онези от рафта „Кучият син ми изневери“. Въздъхнах тежко и с неохота се върнах при двете спорещи рускини на касата.

– Моделът е от следващата колекция, нали? – попита по-високата жена с изрисувани в причудлива форма вежди.

Колкото и да се опитвах, не можех да откъсна поглед от тях.

– Да. От пролетната колекция на „Марчеса“.

Макар още с влизането да им казах, че роклята е от предстояща, непубликувана колекция, от двацет минути насам двете жени неуморно прелистваха каталогите. Вероятно искаха да проверят какви са цените на марката.

– Не мисля, че ще я откриете там. Бъдещата ми свекърва... – подхванах, но побързах да се поправя: – *Бившата* ми бъдеща свекърва е роднина на един от дизайнерите или нещо такова.

Продавачките ме изгледаха за момент, сетне продължиха да се надвикват.

Добре тогава.

– Явно ви е нужно още време – смотолех.

В задната част на магазина се натъкнах на щанд с надпис „Пуръчкови дрехи“. Не успях да сдържа усмивката

си. Майката на Тод би получила инфаркт, ако я заведа на място, където табелите са с правописни грешки. Тя беше направо потресена, когато веднъж влязохме да разгледаме булчинските рокли в един магазин, а на нея не ѝ поднесоха шампанско, докато бях в пробната. Боже, самата аз бях на път да се превърна в същата високомерна кучка.

С дълбока въздишка прокарах пръсти по поръчките рокли. Навярно техните истории бяха още по-интригуващи. Еманципирани дами, твърде необуздани за скучните си гаджета и съпрузи. Онзи тип жени, които отстояват правата си и знаят точно какво искат.

Вниманието ми привлече тясна бяла рокля, украсена с кървавочервени рози. Червени шнурове се кръстосваха по вталения ѝ корсет. *Зарязала е гаджето си banker и е забягнала със съседа, френския художник, за когото се е омъжила в тази рокля.*

Нито една дизайнерска рокля не би подходдала на тези жени, защото са знаели точно какво искат и не са се страхували да го изразят. Последвали са сърцето си. Страшно им завиждах. Някога бях една от тях.

Дълбоко в себе си бях *туръчково* момиче – да, с правописната грешка. Кога се превърнах в покорната девойка, която съм днес? Така и не събрах смелост да разкрия истинските си чувства пред майката на Тод – ето как се сдобих и с шикозната си и изключително скучна сватбена рокля.

Последната от „поръчките“ рокли прикова погледа ми.

Пера!

Най-великолепните пера, които бях виждала някога. Роклята не беше бяла като всички останали, а бледорозова. Тази рокля беше самото *съвършенство*. Точно такава бих си „пуръчала“ и аз. Не каква да е рокля, а роклята с главно „р“. Нямахте презрамки и беше леко вталена. Деликатни малки перца красяха деколтето. Дантела покриваше цялата ѝ горна част, а надолу се спускаше прелестно разкроена пола, поръбена с пера. Тази рокля направо сияеше. Беше магическа.

Една от продавачките забеляза с какъв интерес я оглеждам.

– Може ли да я пробвам? – попитах.

Тя кимна с глава и ме поведе към съблекалнята.

За жалост, роклята на мечтите ми се оказа твърде тясна за мен. Стресът и непрестанното тъпчене с храна си бяха казали думата.

Просто оставих ципа отворен и вперих очи в огледалото. *Това*. Това вече никак не приличаше на двадесет и седем годишна, зарязала лъжливия си годеник. Нито пък на жена, която има отчаяната нужда да продаде сватбената си рокля, за да си позволи да яде нещо по-различно от нудели в пакетче.

Роклята сякаш сне товара от плещите ми. Не ми се искаше да я събличам. Не исках обаче и да оставя потни петна по разкошния плат.

Преди да я сваля, погледнах за последен път в огледалото и се представих на непознатата в отражението.

Гордо сложих ръце на хълбоците си и казах:

– Здравей, аз съм Шарлът Дарлинг.

После избухнах в смях, защото прозвучах досущ

като репортерка от новинарска емисия.

Докато събличах роклята, синьо петънце привлече погледа ми. Оказа се бележка, пришита към подплата-та.

Нещо, взето назаем, нещо синьо, нещо старо, нещо ново. Това ли гласеше онази прословута сватбена поговорка? Или пък беше в обратния ред?

Така или иначе, явно бях открила синьото нещо.

Приблжих бележката към лицето си и присвих очи. Най-отгоре бе щампован надписът „От бюрото на Рийд Истууд“. Прокарвайки пръст по буквите, зачетох:

На Алисън

Тя каза: „Прости ми, че съм такава мечтателка“, а той я хвана за ръка и отвърна: „Ти ми прости, че не съм бил до теб по-рано, за да мечтаем заедно“. – Дж. Айрън Уърд

Благодаря ти, че сбъдна всичките ми мечти.

Твоят любим,
Рийд

Сърцето ми лудо заби. Не си спомнях някога да съм чела нещо по-романтично. Не можех да проумея как тази рокля е попаднала тук. Що за жена би захвърлила подобен спомен? В този момент притегателната сила на тоалета като че ли се утрои.

Рийд Истууд я е обичал. *О, не.* Молех се Алисън да не е мъртва. Защото мъж, способен да напише толкова трогателни думи, би страдал вечно по любимата си.

– Наред ли е всичко? – обади се продавачката.

Дръпнах завесата и се обърнах към нея.

– Да... да. Всъщност, май се влюбих в тази рокля. Разбрахте ли вече колко мога да получа за моята „Марчеса“?

Тя поклати глава.

– Не можем да ви дадем пари. Ще получите ваучер за магазина.

Мамка му.

Парите щяха да ми дойдат добре.

Посочих бледорозовата рокля с перата.

– Каква е цената ѝ?

– Можете да замените вашата с тази.

Предложението звучеше наистина примамливо. Имах усещането, че тази рокля е създадена за мен и бележката е оставена от въображаемия ми перфектен годеник. Не исках да гадая каква е историята ѝ. Исках да я *изживея* и да напиша своя собствена. Исках мъж, който да ме цени, да споделя мечтите ми и да ме обича безрезервно. Исках мъж, който би ми посветил подобни прочувствени думи.

Мястото на тази рокля бе в гардероба ми, където всекидневно да ми напомня, че истинската любов съществува.

Побързах да отговоря, преди да съм размислила.

– Ще я взема.

Втора глава

Шарлът

Два месеца по-късно

Автобиографията ми имаше крещяща нужда от подновяване. След двучасово ровене из обявите за работа в интернет осъзнах, че ще ми се наложи да поразкрася информацията за уменията си.

Макар и скапана, временната работа, с която приключих днес, щеше да придаде по-добър вид на административния ми опит. Е, поне на хартия. Отворих жалкото подобие на автобиография в *Word* и добавих позицията на правен асистент.

„Уормън и съдружници“. Изключително подходящо име. Дейвид Уормън*, адвокатът, при когото току-що бях завършила тридесетдневния си ангажимент като заместничка, наистина беше получервей-получовек. След като написах датите и адреса, се облегнах назад на стола, размишлявайки с какво по-точно ме е обогатила работата за този глупак.

Да видим. Потупах брадичката си с пръст. *Какво*

* Worman (англ.) – игра на думи: червей (worm) и човек (man). – Бел. прев.

свърших за човека червей тази седмица? Хм... вчера свалих ръката му от задника си и го заплаших със съд. Да, това определено трябваше да фигурира в сивито ми. Написах:

Умения за работа в условия на стрес.

Във вторник червеят ме научи как да слагам по-раншна дата на машината за печати, за да не го закача Агенцията за приходите. *Идеално.* Нямах как да пропусна да включа и това.

Безпроблемно спазване на крайни срокове.

Миналата седмица ме изпрати в „Ла Перла“ за два подаръка – нещо хубаво за рождения ден на съпругата му и нещо секси за „специалната му приятелка“. Кой знае, може да съм добавила и нещичко за себе си на кредитната карта на този кретен. Бог ми е свидетел, че не мога да си позволя прашки за трийсет и осем долара.

Отлична работна етика и реализиране на специални проекти.

Добавих още няколко изсмукани от пръстите, високопарни постижения и разпратих автобиографията си на десетина агенции. После се възнаградих със заслужена чаша вино.

Колко вълнуващ живот водех само. *Необвързана двайсет и седем годишна в Ню Йорк, сам-самичка в петък вечер по изсулени панталони и тениска.* Нямах

никакво желание да излизам обаче. Нямах желание да пия шестнайсетдоларови мартинита в скъпарски барове, където мъже като Тод прикриваха истинската си същност под новички, лъскави костюми. Затова реших да вляза във фейсбук и да разгледам живота на другите – поне както го представяха в социалните мрежи.

На екрана се появиха обичайните петъчни постове – „harrou hour“ усмивчици, снимки на храна и на бекетата, с които все повече и повече от приятелите ми се сдобиваха напоследък. Отпивайки от виното, продължих разсеяно да скролвам надолу... докато не попаднах на нещо, което накара пръста ми да замръзне на място. Тод беше споделил нечия снимка, на която държеше за ръка непознатата жена – жена, която страшно приличаше на мен. Можеше да мине за моя сестра. Руса коса, големи сини очи, безупречна кожа, плътни устни и същия онзи влюбен поглед, с който самата аз гледах Тод навремето. Съдейки по облеклото им, предположих, че са се издокарвали за сватба. После обаче прочетох надписа отдолу:

Тод Рот и Маделин Елджин обявяват
публично годежа си.

Годеж ли?

Преди седемдесет и седем дни – но кой ли изобщо ги броеше – приключи *нашият* годеж. И той вече е предложил на друга? Мамка му, та това дори не беше жената, с която го хванах да ми изневерява.

Трябваше да е станала някаква грешка. С разтреперана от гняв ръка преместих мишката и отворих профила

на Тод. Разбира се, грешка нямаше. Стената му беше обсипана с поздравления, на някои от които дори беше отговорил. Публикувал беше и снимка на сключените им ръце с годежния пръстен. *Моя. Шибан. Годежен. Пръстен.* Захвърлих го в лицето му, докато все още си закопчаваше ципа, и въпреки това не си е направил труда да купи друг. Съмняваше ме да е сменил и матрака, върху който спяхме цели две години. Нищо чудно *Маделин* вече да е купувач във веригата универсални магазини „Рот“ – вероятно седеше на старото ми бюро и вършеше работата, която напуснах, за да не ми се налага всеки ден да гледам лъжливата физиономия на Тод.

Изпитах... гняв, раздразнение. Почувствах се *заменима*.

Странно, но изобщо не изревнувах мъжа, когото доскоро си мислех, че обичам. Просто страшно ме заболя от факта, че толкова бързо ме е заменил с друга. Стана ми пределно ясно, че онова помежду ни съвсем не е било специално. След като скъсах с него, той се къланеше, че ще поправи нещата – каза ми, че аз съм любовта на живота му и ще направи всичко по силите си да ми го докаже. Цветята и подаръците секнаха след две седмици. Обажданията – след три. Сега вече знаех защо – открил е любовта на живота си... *отново*.

За свое собствено изумление не се разплаках. Просто ми стана мъчно. *Много мъчно*. Наред с живота, апартамента, работата и достойнството ми Тод ми отне и вярата в любовта.

Облегнах се назад и затворих очи, поемайки няколко дълбоки, пречистващи глътки въздух. Реших, че

няма да позволя на тази новина да ме срине. *В никакъв случай!* Не ми оставаше друг избор, освен да взема нещата в свои ръце. Затова направих онова, което би сторило всяко бруклинско момиче на мое място.

Пресуших бутилката вино.

Да. Бях пияна.

Фактът, че бях облечена в разкопчана сватбена рокля с пера и пиех вино направо от бутилката, беше достатъчно показателен. Съвсем не по дамски килнах глава назад и допих последните няколко капки, след което със замах оставих бутилката на масата. Лаптопът ми подскочи и екранът му светна. Щастливата двойка ми се усмихна от там.

– И с теб ще постъпи по същия начин – размахаях предупредително пръст. – Знаеш ли защо? Защото кръшкачът си остава кръшкач.

Проклетите пера на роклята отново погъделичкаха крака ми. Всеки път си представях, че ме лази грамадна буболечка. Когато се пресегнах да се почеша, ръката ми закачи нещо и моментално се досетих какво е то. *Синята бележка.*

Придърпах роклята към себе си и пак прочетох посланието.

На Алисън

Тя каза: „Прости ми, че съм такава мечтателка“, а той я хвана за ръка и отвърна:

„Ти ми прости, че не съм бил до теб по-рано,
за да мечтаем заедно“. – Дж. Айрън Уърд

Благодаря ти, че сбъдна всичките ми
мечти.

Твоят любим,
Рийд

Сърцето запя в гърдите ми. *Колко красиво. Колко романтично.* Не проумяхах как тези двамата бяха допуснали толкова специална рокля да се озове в ръцете на едно пияно момиче, вместо да я запазят за дъщерите си? Тъй като физиономията на Тод и без това ми беше дошла до гуша, написах в търсачката на фейсбук *Рийд Истууд*.

Представете си изненадата ми, когато установих, че не един, а цели двама души с името Рийд Истууд живеят в Ню Йорк. Първият изглеждаше над шейсетте. Макар роклята да беше прекалено секси за булка на неговите години, все пак прегледах по-щателно страницата му. Рийд Истууд имаше съпруга на име Мадж и голдън ретривър на име Клинт. Както и три дъщери, една от които бе водил разплакан към олтара миналата година.

Въпреки че изгарях от любопитство да разгледам сватбените снимки на дъщеря му, реших, че е време да премина към следващия Рийд Истууд.

Тутакси изтрезнях, щом снимката му се появи на екрана. *Този* Рийд Истууд беше поразително

привлекателен. Толкова привлекателен, че се зачудих дали профилът не е фалшив и това не е снимката на някой известен топ модел. Но когато отворих фотоалбума, се натъкнах на още снимки на същия мъж. Всяка следваща по-ослепителна от предишната. Последната, върху която цъкнах, беше отпреди няколко години. Годежна снимка – Рийд Истууд и *Алисън* Бейкър.

Бях открила автора на синята бележка и любимата му.

Телефонът ми подскочаше на нощното шкафче като мексиканско бобче*. Пресегнах се и го сграбчих тъкмо когато се включи гласовата поща. Единайсет и половина. По дяволите, май бях попрекалила снощи. Опитах се да преглътна, но гърлото ми беше по-сухо от пустиня. Имах спешна нужда от голяма чаша вода, „Мотрин“**, душ, както и да спусна завесите, за да се избавя от ослепителните слънчеви лъчи.

Завлякох пияния си задник в кухнята и се насилих да пия вода, макар да имаше голяма вероятност водата и хапчетата да се върнат обратно по хранопровода ми. Трябваше да легна. На връщане към спалнята погледът ми се спря върху лаптопа на кухненската маса. В съзнанието ми отново изникна болезненият спомен за предишната вечер – както и причината да изпия сама

* *Frijoles saltarines* (исп.) – бобена шушулка, обитавана от ларва на молец (*Cydia deshaisiana*), който се среща предимно в Мексико. Движението на ларвата създава впечатлението, че шушулката подскача. – Бел. ред.

** Широко използвано болкоуспокояващо средство, съдържащо ибупрофен. – Бел. ред.

бутилка вино.

Тод е сгоден.

Бях му бясна – благодарение на него днес се чувствах като парцал. Бях още по-бясна на себе си обаче, задето съм му позволила да провали още един ден от живота ми.

Уф.

Спомените ми бяха замъглени, но разбира се, кристално ясно виждах в главата си снимката на щастливата двойка. Внезапно ме обзе паника – *Господи, дано не съм направила някоя глупост.* Помъчих се да прогоня тази мисъл и продължих към спалнята, но знаех, че няма как толкова лесно да се отърва от нея. Нямах друг избор, освен да отворя лаптопа и да проверя съобщенията си. Върнах се в леглото едва когато се убедих с очите си, че не съм писала на Тод.

Чак в ранния следобед отново се почувствах като човек и влязох под душа. Щом приключих, измъкнах телефона от зарядното, седнах на леглото и се зах да преглеждам съобщенията си. Новото гласово съобщение ми напомни, че някой ме бе търсил по-рано. Най-вероятно поредната агенция, която няма какво да ми предложи, но все пак ще пропилее цял един ден да ме интервюира. Разресвайки мократа си коса, пуснах записа и заслушах.

Здравейте, госпожице Дарлинг. Безпокои ви Ребека Шелтън от „Истууд Пропъртис“. Обаждам се във връзка с интереса ви да разгледате апартамента на последния етаж на Милениум Тауър. Имаме организиран оглед за четири следобед. Господин Истууд също ще е там

и може да ви разведе по-късно, да кажем към пет часа? Моля, обадете ни се, за да потвърдите присъствието си. Номерът ни е...

Не го чух обаче, защото изпуснах телефона си на леглото. *Мили Боже*. Съвсем бях забравила, че снощи проучвах мъжа със синята бележка. Малко по малко спомените ми започнаха да се избистрят. Онова лице. *Онова разкошно лице*. Как изобщо съм могла да го забравя? Спомних си, че преглеждах снимките му... после и биографията му, която ме отведе на сайта на „Истууд Пропъртис“. Но случилото се след това ми беше като в мъгла.

Взех лаптопа и отворих последния разглеждан сайт. „Истууд Пропъртис“ е една от най-големите независими компании посредници в света. Представяме най-престижните и редки имоти на подходящите купувачи в условията на пълна дискретност. Независимо дали търсите луксозен апартамент в Ню Йорк с изглед към парка, имение на брега на морето в Хемптън, уединен очарователен замък в планината, или пък сте готови за първия си частен остров, „Истууд“ е тук, за да превърне мечтите ви в реалност.

Намерих линк към имотите и написах името на онзи, който жената спомена по телефона: *Милениум Тауър*. И ето че апартаментът наистина се продаваше. Срещу скромната сума от дванайсет милиона можех да притежавам апартамент на Кълъмбъс Авеню със спираща дъха гледка към Сентръл Парк. *Нека ви напиша чек.*

Полюбувах се с отворена уста на видеото и

двайсетината снимки, сетне цъкнах бутона за запазване на час за оглед. Появи се заявление с надпис: *С оглед поверителността и безопасността на нашите продавачи, бъдещите купувачи трябва да попълнят заявлението, преди да разгледат имотите. Ще се свържем само с купувачите, отговарящи на строгите ни изисквания.*

Едва не прихнах да се смея. *Страшни изисквания, няма що.* Не бях сигурна дали имам достатъчно пари да се кача на влака, за да се добера до това тузарско място, камо ли пък да го купя. Бог знае какво съм написала, че да ме одобрят.

Затворих сайта и тъкмо се канех да изгася лаптопа, когато ми хрумна да хвърля още един поглед на господин Романтическин във фейсбук.

Божичко, самото съвършенство.

Ами ако...

Не бива.

Нищо добро не е излязло от идеи на пияна глава.

Не е редно.

Но...

Това лице...

И тази бележка.

Толкова романтична. Толкова красива.

А и... кога иначе щях да видя отблизо апартамент за дванайсет милиона долара?

Наистина не бива.

Само че... през последните две години играех само по правилата. И докъде ме доведе това?

Дотук. Доведе ме точно дотук – безработна и с махмурлук, съвсем сама в долнопробния си апартамент.

Може би беше време да наруша правилата. Взех телефона си и посегнах с пръст към зелената слушалка.

Майната му.

Щеше да бъде моята малка тайна. Можеше пък да се окаже забавно – да се издокарам като богаташка и същевременно да задоволя любопитството си относно мистериозния мъж. Какво имах да губя?

И все пак, знаеш какво казват за любопитството...

Избрах последното пропуснато повикване и натиснах зелената слушалка.

– Здравейте, обажда се Шарлът Дарлинг. Искам да потвърдя уговорката с Рийд Истууд...